

Editorial

S'ha fet el silenci

*Als cinemes de tot preu
l'alba enlluerna cada vici merescut
i les ferides duren, infectades d'altres fosques i rovells,
mentre les fures encalcen llebres esglaiades.*

Damià Huguet

Aturar la publicació de *Temps Moderns* durant dos mesos fa que s'acumulin informacions malgrat que el període estival pugui semblar una mena de ténol a tots els efectes. Res més lluny que això i malauradament un dels capítols que va vessant noves de forma ininterrompuda és el de la mort de persones vinculades al món del cinema.

Sempre durant el mes de juliol fem un esguard cap enrere per recordar el malaurat Damià Huguet, col·laborador de la revista. Si **Damià Huguet** fos encara entre nosaltres ràpidament s'hagués posat a redactar un article d'urgència per recordar **Ingmar Bergman**. Feia temps que Ingmar Bergman no produïa –gairebé 25 anys excepció feta d'una darrera incursió l'any 2003– cosa lògica considerant la seva edat i que per tant ja feia part de la història del cinema, però ara definitivament s'ha fet el silenci, aquell mateix silenci que ell incorporava a les seves pel·lícules perquè l'espectador experimentàs un major gaudi de l'escena, la recreació de la imatge a partir d'uns diàlegs establerts conforme als codis possibles, allà on qüestions existencials i la reflexió interior de l'ésser humà cobraven forma i força. Bergman fou, però, globalment entès, un home de l'escena, és cert que la primera part del seu currículum universal es llegirà amb la seva producció cinematogràfica, però també el teatre i la televisió foren objecte de la seva dedicació. S'ha fet el silenci i la fosca, cap llanterna per màgica que sia podrà evitar-ho.

Tampoc no hagués perdut temps Damià Huguet a l'hora de parlar de **Michelangelo Antonioni**, un altre director que va treballar i pensar el silenci a les seves pel·lícules. Hi ha un punt de casualitat en aquestes dues morts en l'espai de només dos dies. D'alguna forma són dos directors representatius del cinema d'art i assaig. En aquest mateix context, d'idèntica manera que lamentam totes dues pèrdues, hem de celebrar el naixement, des del punt de vista cinematogràfic, d'un director que manifesta a la seva **opera prima** unes inquietuds estètiques i creatives que no defugen gaire del món bergmanià. Benvingut, doncs, **Rafel Cortès** i la seva pel·lícula **Yo**.

Altres pèrdues a considerar són **Michel Serrault** i **Ulrich Mühe**. El primer era un d'aquells actors que aportava un valor afegit a les seves pel·lícules, una garantia de bona feina, si més no. Tot i haver treballat a més d'un centenar llarg de pel·lícules, sempre serà fàcil recordat per aquell senyor Arnaud de **Claude Sautet**. El segon, Ulrich Mühe, respon a un cas molt diferent. Molts el coneguèrem pel seu paper protagonista a *La vida de los otros* i just quan fa un any curt que la vam veure hem rebut la notícia de la seva mort, una sola pel·lícula però amb una interpretació que mereix tots els honors. Deixem de banda els comiats i celebrem el

retorn de la revista aquest mes de setembre. Un cicle de **Robert Bresson** ens retornarà a la normalitat, relativa això sí perquè cal recordar que les projeccions són cada dimecres a la sala 5 dels cinemes Augusta. En aquest cicle es podrà veure *Pickpocket*, *Les dames du Bois de Bologne*, *Le procès de Jeanne d'Arc* i *L'argent*, la seva darrera pel·lícula. Aquest cicle tindrà la seva continuïtat al llarg del mes d'octubre. També a la revista propera publicarem articles de Carles Sampol, Iñaki Revesado, Guillem Fiol, Pere Antoni Pons i altres col·laboradors sobre Bergman i Antonioni.

